

LBRIS

We know
books

Corina Lupu

**Când timpul
ne-a iertat**

Editura
Petale Scrise

Nojorid, 2026

Capitolul 1

De la fereastra cochetului său apartament din New York, Charlotte privea străzile aglomerate, sorbind dintr-o cană de cafea și gândindu-se la programu-i încărcat al zilei. Mereu fusese o profesionistă desăvârșită, atentă la detalii, doar că pentru câteva săptămâni își pierduse concentrarea, după despărțirea de Jared. Credea că era iubirea vieții ei, că erau sortiți unul altuia și că cei patru ani de relație îi oferiseră răspunsul la orice întrebare și îi spulberaseră orice urmă de îndoială. Avea momente în care simțea că ea era cea care iubea mai mult, dar încerca să alunge acel gând... „Oare nu e dragostea mea pentru el o greșeală îngrozitoare?”. Nu. Era doar teama de a nu-l pierde, o idee terifiantă pe care trebuia să și-o scoată cât mai repede din minte. Cu toate astea, ea persistase-n timp, căci era foarte clar... Existaseră mereu oameni și hobby-uri care-o plasaseră pe locul trei, chiar patru, în viața lui, și nu era un sentiment tocmai plăcut, nici liniștitor.

Nu avea niciun dubiu că o dorea. Fusese un punct de plecare în relația lor, unul care contase mult, dar ea era convinsă că pasiunea nu însemna iubire. Oricât de încântătoare erau nopțile lor de amor, dorința fizică și sentimentul profund, trainic, de iubire adevărată, erau două trăiri diferite. Iar ea îi dorea și sufletul, nu doar atingerile-i magice care-o făceau adesea să uite de ea și să se dăruiască total focului ce-i pârjolea fiecare părticică a corpului.

Strânse puternic cana în mână, în timp ce urmărea ploaia care se pornise brusc, ca o explozie și norii cenușii, încărcăți, ce-și făceau de cap acoperind cerul ce fusese senin dis de dimineată. Trecuse deja o lună de la acea seară în care-și luase inima-n dinți și-l înfruntase. Avea nevoie de un răspuns, căci sentimentele ei, speranțele și visurile erau un amalgam, se aflau în derivă. Simțise cum tremură și cum o stare de rău avea s-o împiedice să-și ducă planul până la capăt. Dar nu, clipa sosise. Urma să se transforme într-o aventurieră curajoasă, ajunsă la doar câțiva pași de sfârșitul unui drum lung și anevoios. Avea sau nu să găsească comoara ascunsă? Risca totul pentru a afla adevărul, într-o încercare disperată de a schimba pasiunea lui Jared în iubire pură, așa cum ea o înțelegea. În acea seară de septembrie fusese ziua ei de naștere, împlinise 29 de ani și momentul i se păruse unul potrivit.

– Oho! Arăți într-un mare fel! Ești seducătoare, divină! La mulți ani, Charlotte, draga mea!

Ea îi aruncă o privire scurtă și îi zări licărul de foc din ochi când îi întinse un minunat buchet de trandafiri roz, apoi o sărută pe buze.

– Îți mulțumesc, sunt foarte frumoși!

– Stai, stai! Asta nu-i tot, mai am ceva pentru tine, evident.

Când Jared scoase o cutiuță mică, din catifea, din buzunarul sacoului, tresări. Oare chiar se întâmpla ceea ce-și dorea atât de mult? Oare chiar se hotărâse să-i ofere acel moment important la care visa, după care tânjea? Privi cutiuța, apoi pe el. Licărul acela din ochii lui se întetise parcă, iar zâmbetu-i larg era încurajator. Ar fi vrut să-i spună ceva, dar emoția o copleșise, de parcă s-ar fi aflat sub o vrajă stranie. Oare se decisese să-i ofere inelul, să-și asume responsabilitatea unei căsnicii? Oare chiar se simțea pregătit pentru acel pas, pentru o nouă etapă a vieții lui?

– Haide, deschide-o, ce mai aștepți? Sunt nerăbdător să aflu dacă-ți place cadoul meu.

Și ea era nerăbdătoare, dar și temătoare în același timp. Îi atinse brațul, iar ea se trezi la realitate cu o tresărire plină de entuziasm. Închise ochii, inspiră adânc și deschise capacul, dar surâsu-i de pe buze dispăru, în vreme ce Jared așteptase o cu totul altă reacție din partea ei. O văzu închizând cutiuța și așezând-o pe fotoliu.

– Nu! Zău că nu înțeleg! Nu-ți plac cerceii? Sunt cu diamante, m-au costat o mică avere.

Era vizibil iritat de atitudinea ei și nu încercă să-și mascheze nemulțumirea. Dar ea tăcea. Cu ochii în pământ, fără să-l privească, suspina.

– Ce nu e în ordine cu tine, Charlotte? Probabil că oricine în locul tău ar fi avut o explozie de bucurie pe care și-ar fi manifestat-o cu tandrețe...

– În pat, nu?

– Normal! În pat sau oriunde altundeva! Știi că ești ciudată și eu nu te înțeleg deloc?

– Cum ai putea? Cum să-mi înțelegi tu sufletul sau visurile, de vreme ce te gândești doar la sex? Sunt un obiect sexual pentru tine, Jared?

Ar fi trebuit să-și dea seama că Charlotte va izbucni la un moment dat pentru că mai făcuse de nenumărate ori apropouri subtile legate de căsătorie. Nu era prost, prinsese demult ideea, știuse exact unde bătea ea, dar în ciuda faptului că o iubea mult în felul lui, însurătoarea i se părea o captivitate în care știa că n-avea să reziste prea mult timp. Pur și simplu, nu era pentru el. Doar gândul acesta îi dădea fiori reci pe șira spinării. Își iubea libertatea de a face ce vrea, când vrea, fără a fi nevoit să se justifice. Viața lui era un pariu în fiecare zi și îi plăcea să-l câștige

în stilul lui, fără a se simți constrâns, dirijat. Nu, cu siguranță, căsătoria nu i se potrivea.

– Ce fel de întrebare e asta, dragă?

– Una cât se poate de normală, Jared.

– Eu zic că o persoană de valoarea ta n-ar trebui să se înjosească astfel, nu te supăra. E o întrebare tâmpită.

– Nu și pentru mine, dar mi-ai răspuns deja, iar eu, lângă un bărbat ca tine nu mă mai regăsesc. Ia-i, hai! Ia-i, Jared, n-auzi? Returnează cerceii, recuperează-ți mica avere cheltuită. Eu n-am nevoie de ei, cum n-am nevoie să continui a mă minți singură în ceea ce te privește. Știai exact ce-mi doream de ziua mea, n-am niciun dubiu. Acel cadou îl așteptam, nimic altceva, dar se pare că n-ai vrut să mi-l oferi. Nu-i nimic. A venit momentul să ne vedem fiecare de viața lui și să punem punct acestei relații. Din păcate nu gândim la fel, probabil că nici nu simțim la fel, n-aveam același țel, nici același drum. De ce s-o lungim degeaba?

– Ești sigură că asta-ți dorești? Credeam că mă iubești, Charlotte.

– Iar eu credeam că ți-am demonstrat asta în cei patru ani petrecuți împreună. Și nu-ți stă bine să-mi arunci în cârcă povara propriilor tale temeri. Nu e corect, nici demn de tine.

Charlotte își îndreptă spatele și își ridică bărbia. El n-avea niciun drept s-o acuze de ceva, nici să-i rănească sentimentele. Impulsionată la gândul că dreptatea era de partea ei, că fusese mai mult decât răbdătoare și că investise totul în acea relație, porni spre ușă, o deschise și întinse brațul spre holul lung.

– Adio, Jared! Să ai o viață frumoasă, așa cum ți-o dorești!

Apoi o trânti cu putere în urma lui, se prăbuși în fotoliu și începu să plângă. Patru ani din viața ei fuseseră iroșiți. Nu știa de cât timp va avea nevoie pentru a trece peste acea

mâhnire, dar se simțea goală în interior. Oricât de puternică ar fi fost, tot avea să-i fie greu pentru că trăise intens acei ani lângă el. Era convinsă că va găsi forța de a renaște, de a se ridica pentru a privi cu încredere spre viitor. O speria doar profunzimea acelor sentimente pe care i le purta, căci îl iubea mult și n-avea cum să nege asta. Probabil că o parte din ea a murit când ușa s-a închis în urma lui, căci inima-i era frântă și sângera. Apoi, o voce interioară începuse să-i șoptească... „Tu meriți acea iubire adevărată, meriți familia la care visezi, pentru că ai atâta dragoste de oferit”. Înțelese că lacrimile erau de prisos, că o aruncau într-o prăpastie, ca o capcană fără scăpare. Trebuia doar să-și folosească mintea și voința, să fie ea însăși pentru a reuși să depășească acel moment, pentru a trăi frumos și a fi fericită.

Fiecare zi fusese o adevărată tortură, dar în acea dimineață se trezise cu un tonus bun, doar ploaia neașteptată care se transformase treptat într-o burniță rece o indispusese ușor. Își privi ceasul și înțelese că avea să întârzie la lucru. N-avea cum să găsească un taxi în New York pe o asemenea vreme. Dar nu conta prea mult. Ea nu era oricine, ci director executiv la Sports Unlimited, o mega companie producătoare de echipament sportiv. N-avea cine s-o tragă la răspundere, cu excepția patronului, Adam Nichols, dar acest lucru n-avea cum să se întâmple. Adam era familie pentru ea, soțul celei mai bune prietene încă din copilărie, Lesley. Ba mai mult. Ea le făcuse cunoștință, ei i se datora căsnicia lor fericită ce dura de mai bine de cinci ani și tot ea era nașa fiicei lor, Amanda, o minune de copilă de trei anișori pe care o adora.

Tocmai se pregătea să iasă din casă când își auzi telefonul sunând și privindu-i ecranul, zâmbi.

– Adam, presimțeau că voi întârzia, nu-i așa? Bună dimineață!

– Ba vei ajunge la timp, Charlie, pentru că l-am trimis pe Dustin să te ia. O să fie la tine în scurt timp. Am vrut să știi, să nu te stresezi prea mult.

– Atâta amabilitate din partea ta? Ești grozav și-ți mulțumesc.

– Măcar asta să fac pentru cel mai încăpățânat director care n-are nevoie de șofer, probabil unicul, de altfel.

– Nu exagera, n-ai de unde să știi asta. În plus locuiesc destul de aproape de birou. Dacă n-ar fi vremea asta urâtă...

– Știu, știu. Haide, te aștept, trebuie să vorbim ceva, urgent.

– Nu e de rău, sper.

– Nicidecum, liniștește-te.

Într-adevăr, Dustin, șoferul lui Adam, își făcu rapid apariția și în clipa în care o văzu, coborî sprinten din mașină și îi deschise portiera din spate.

– Bună dimineața, domnișoară! La companie?

– Unde altundeva la ora asta? Desigur. Ai idee, întâmplător, de ce este Adam atât de grăbit să mă întâlnească? A spus ceva, ai auzit ceva?

– Doar nu credeți că trag cu urechea la convorbirile telefonice ale șefului meu?

– Dragă, nu te-am acuzat de nimic. Am spus „întâmplător”...

– N-am cum să fiu sigur, dar s-ar putea să aibă legătură cu petrecerea surpriză de ziua doamnei Lesley. Era ocupat să găsească furnizori și...

– Ai dreptate! Cum de-am uitat? Săptămâna viitoare e ziua prietenei mele!

Dustin mustăcea de bucurie fiindcă „întâmplător” fusese de ajutor și o privea în oglinda retrovizoare cum se lamenta că-i ieșise din minte un eveniment atât de important.

Adam își iubea nespuse de mult soția și ziua ei de naștere presupunea mari eforturi în încercarea de a o surprinde într-un mod cât mai plăcut de fiecare dată. Făcea o sumedenie de planuri, apoi se răzgândea și o lua de la capăt, dar nimic nu i se părea suficient. Cea care trebuia să-i țină-n frâu numeroasele și ineditele idei era ea, Charlotte. Apoi, brusc, în doar o secundă lua decizia care i se părea cea mai potrivită. Pe ea nu o mai mira nimic. De-a lungul timpului fuseseră surprize de tot felul, de la croaziere luxoase, la un zbor cu destinația Paris, o cină romantică în doi într-un castel în vârf de munte sau o petrecere fastuoasă în salonul de la Ritz. Ce urma oare?

– Aș fi foarte fericită dacă ai rămâne cu picioarele pe pământ și ai încerca să eviți vânzoleala obișnuită dinaintea aniversării lui Lesley, îi spuse ea de cum intră în biroul patronului său. Știi că prietena mea se bucură de orice vine din partea ta, nu e pretențioasă, nici mofturoasă. Te rog să renunți la zborul pe Lună, dacă asta ai plănuit cumva.

Distras momentan de acest comentariu neașteptat, Dustin îi zâmbi, invitând-o să se așeze.

– Deci ai intuit că despre asta vreau să vorbim.

– Evident. Luna Octombrie ar trebui să se numească luna Lesley Nichols. Deci? Idei ai deja?

– Nu prea multe fiindcă Amanda mi-a spus aseară că mami nu-și dorește decât o mică petrecere-n familie.

– Ți-ai transformat copilul de trei ani în spion? Doamne!

– Spion? Nu. A fost un moment de tandrețe mamă-fiică de care am profitat puțin.

– Atunci totul e stabilit. Va avea petrecerea restrânsă pe care și-o dorește.

Charlotte era vădit ușurată că nu trebuia să mai inventeze cine știe ce pregătiri și detalii care să-i dea mari bătaii de cap. Cu toate astea, se uită la el și îi observă privirea gânditoare.

– Ce nu e în regulă, Adam? Ce te nemulțumește?

– Nu e nimic palpitant în treaba asta. Oricum, prietenii apropiați și cei din familie ne vizitează des, nu e ca și când ar trebui să așteptăm ziua ei pentru a ne reuni, nu? Banal, plictisitor...

Scoase o foaie de hârtie împăturită din sertarul biroului și i-o flutură în fața ochilor.

– Ce-i asta, dragă?

Charlotte luă hârtia din mâna lui și o parcurse încruntată și distrată.

– Sitka? Alaska? Vorbești serios? De ce?

– Cum de ce? Ai uitat de „The Proposal”? Acolo a fost filmat și mă gândeam că...

– Ce romantic, Adam! Ai dreptate, ador filmul ăla!

– Vizualizezi, Charlie? Peisaje sălbatice, uluitoare, o plimbare cu un avion plutitor peste crestele munților și ghețari, o aventură cu caiacul sau drumeții pitorești.

Charlotte surâdea, fâlfâind bucata de hârtie în aer.

– Vizualizez, clar... Mai ales cele trei nopți în acest resort elegant, într-o cameră cu șemineu, o cadă cu hidromasaj și o cină servită la lumina lumânărilor, cu vedere la apă. Te felicit, Adam! Ești un soț foarte atent, iar eu credeam că romantismul nu se potrivește bărbaților. Pff, despre ce vorbesc? Tu nu ești orice bărbat, ești special, iar draga mea Lesley e o norocoasă.

Era rândul lui să zâmbească larg, încântat de complimentul care i se făcuse și care, venind din partea ei, nu putea fi decât unul sincer.

– Atunci așa rămâne. O petrecere acasă printre cei dragi și apoi o escapadă în Alaska! conchise el, frecându-și mâinile, satisfăcut. Îți mulțumesc pentru susținere, Charlie. Lesley a mea va fi foarte fericită.

– Cu mare plăcere. Întotdeauna, ceea ce vă va face pe voi doi fericiți, îmi va umple și mie inima de bucurie.

Pentru apropiați ea fusese mereu Charlie. Așa i se spusese în liceu, apoi în facultate și în ciuda faptului că la început o deranjase, treptat devenise obișnuiță. Doar pentru Jared fusese Charlotte. Simți un gol în suflet gândindu-se la el, dar își reveni repede. Nu, n-avea de gând să se mai întoarcă la amintirile ce încă o dureau.

Loreen, asistenta ei, o întâmpină zâmbitoare, oferindu-i acel cappuccino de ciocolată pe care ea îl adora și se apucă de treabă. Urma o zi încărcată cu câteva întâlniri ce adesea erau plictisitoare, dar absolut necesare pentru bunul mers al companiei. Tocmai ce se aflau în pragul lansării unor noi produse vestimentare pentru colecția de primăvară și publicitatea era utilă atâta timp cât era făcută ca la carte de profesioniști adevărați. Trei firme rămaseră în cursa pentru câștigarea campaniei, iar ea avea ultimul cuvânt. La început se implicase și Adam, dar mulțumit de deciziile ei, treptat, îi dăduse mână liberă, iar ea nu greșise, nu se înșelase nicicând până atunci. Dacă-n viața personală era tolerantă și flexibilă, în afaceri nu permitea nici cel mai mic compromis. Nu ținea cont de numele sau renumele unei firme, important era ca prezentarea să fie ireproșabilă și s-o convingă. Și nu era ușor de convins. Dăduse șanse multor tineri talentați și nu regretase, căci recunoștea valoarea fără dificultate. Evident, situațiile de acest gen i-au atras și antipatie, chiar ură, dar nu punea la suflet. Își câștigase renumele prin multă muncă și implicare, iar cei mai mulți din bransă îi recunoșteau meritele și nu se zgârceau în a-i aduce laude. N-o deranjau bârfele „binevoitorilor” atâta timp cât ea era împăcată cu sine însăși. Tot ce conta pentru ea era ca Adam și Lesley să fie mulțumiți de rezultatele ei. Erau singurii